

НТУ "ХПІ", 2017. – № 45 (1266). – С. 51-55.

7. Кобелева Т.О. Розробка рекомендацій по формуванню інтегрального показника комплаєнс-безпеки промислового підприємства // Вісник НТУ "ХПІ" (економічні науки). – Харків : НТУ "ХПІ", 2018. – № 48 (1324). – С. 46-52.

8. Перерва П.Г. Інформаційна діяльність підприємства: управлінська, цінова та маркетингова складові // НТУ "ХПІ" (економічні науки). – Х.: НТУ „ХПІ”. – 2018. – № 37(1313).- С. 27-32 .

9. Розвиток організаційно-економічного механізму управління розвитком індустрії туризму та гостинності / П.Г.Перерва [та ін.] // Вісник НТУ "ХПІ" (економічні науки): зб. наук. пр. – Харків : НТУ "ХПІ", 2018. – № 48 (1324). – С. 121-127.

10. Pererva P.G. Kobieliava T.O. The formation of anti-crisis program of the industrial enterprise based on innovative monitoring // Вісник Нац. техн. ун-ту "ХПІ" : зб. наук. пр. Сер. : Економічні науки. – Харків : НТУ "ХПІ", 2016. – № 48 (1220). – С. 41-44

11. Кобелева Т.О. Організаційна структура комплаєнс на промисловому підприємстві // Вісник НТУ "ХПІ" (економічні науки). – Харків : НТУ "ХПІ", 2018. – № 47 (1323). – С. 121-127.

12. Pererva P.G., Kocziszky G., Somosi Veres M., Kobieliava T.A. Compliance program: [tutorial] // ed.: P.G.Pererva, G.Kocziszky, M. Veres Somosi. – Kharkov-Miskolc : LTD «Planeta-prynt», 2019. – 689 p.

13. Pererva P.G. Kocziszky György, Szakaly D., Somosi Veres M. Technology transfer.- Kharkiv-Miskolc: NTU «KhPI», 2012. — 668 p.

14. Кобелева Т.О., Перерва П.Г. Якість інноваційної продукції як складова маркетингової політики та конкурентоспроможності підприємства // Вісник НТУ «ХПІ» (економічні науки).– Х. : НТУ «ХПІ», 2016. – № 28 (1200). – С. 70-74.

ЗНАЧЕННЯ ОБЛІКОВОЇ ПОЛІТИКИ В ПРОЦЕСІ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Колісник О. П.,** канд. екон. наук, **Кузьмич С. М.,** бакалавр, **Університет державної фіскальної служби України, м. Ірпінь

Сучасні тенденції бухгалтерського обліку потребують від обліковців-практиків не лише фіксації господарських операцій, а й аналізу та прогнозування наслідків від їх здійснення та отримання в подальшому максимальних економічних вигід. В свою чергу, облікова політика повинна містити не лише обмежене коло питань, стосовно яких існують законодавчо визначені альтернативи, а й охоплювати всі актуальні проблемні питання, у тому числі питання обліку у зв'язку з іншими функціями управління.

З огляду на це, актуальною є оцінка облікової політики та її значення в процесі управління підприємством, а також шляхи збільшення ефективності його діяльності за допомогою удосконалення облікової політики.

Проблеми формування та реалізації облікової політики є об'єктом дослідження багатьох вітчизняних вчених, зокрема: Васильєва Л. М., Лучик Г. М., Нестеренко С. С., Барановська Т. В., Кулик В. А., Пушкар М. С., Щирба М. Т. та ін.

Проте, в науково-практичній літературі питання значення облікової політики в розрізі управління підприємством є недостатньо дослідженим, тому потребує подальшого опрацювання.

Зміст терміну «облікова політика» розшифровується на законодавчому рівні Законом України «Про бухгалтерський облік і фінансову звітність в Україні» [2] та НП(С)БО 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» [4], згідно яких, облікова політика це «сукупність принципів, методів і процедур, що використовуються підприємством для ведення бухгалтерського обліку та складання і подання фінансової звітності».

Головне призначення облікової політики — встановити найвигідніші для конкретного підприємства методи обліку та на їх підставі скласти фінансову звітність, що відповідає встановленим якісним характеристикам. Отже, формуючи облікову політику, підприємство має обирати принципи, методи і процедури обліку так, щоб достовірно відобразити фінансовий стан і результати своєї діяльності та забезпечити зіставність фінансових звітів [1, с. 46].

Облікова політика повинна формуватися під потреби управління, в іншому випадку її цінність знижується і облікова інформація не відповідатиме поставленим вимогам, а, отже, рішення прийняте на її основі неефективне. Тому, сукупність технічних, організаційних та методологічних елементів облікової політики не дасть можливість вирішувати запити управлінської системи і досягати поставлених цілей у довгостроковому періоді [5, с. 26].

Відповідно запропонований управлінський рівень в обліковій політиці забезпечить ефективність функціонування не тільки системи бухгалтерського обліку, а й підприємства загалом, який повинен бути первинним рівнем при формуванні облікової політики з метою забезпечення прийняття ефективних управлінських рішень [3, с. 35].

Кожне підприємство встановлює облікову політику самостійно виходячи зі своєї структури, галузі та інших особливостей діяльності. Має бути дотримано одну найважливішу умову — єдність облікової політики на підприємстві. Це означає, що принципи, методи та процедури, передбачені обліковою політикою підприємства, повинні безапеляційно застосовуватися всіма його філіями, представництвами, відділеннями та іншими відокремленими підрозділами. Отже, можна говорити, що облікова політика є не лише сукупністю методик з метою формування звітності, але й інструментом організації та управління бухгалтерським обліком на підприємстві [1, с. 48].

Таким чином, облікова політика тісно пов'язана з господарською діяльністю підприємства, установи чи організації та спрямована на їх розвиток і вдосконалення. Однак, на практиці часто не досягається потрібний рівень ефективності господарської діяльності або ці процеси здійснюються дуже повільно, оскільки керівництво підприємств не надає належної уваги процесу формування облікової політики.

Формування та реалізація правильно обраної облікової політики є тим інструментом, який дозволяє керівництву підприємства не тільки побудувати бухгалтерський облік таким чином, щоб максимально задовольнити їх потреби

в інформації для управління своєю власністю, а й впливати на рівень доходів, прибутку, інвестиційну привабливість підприємства, податкові відносини. Тому до формування облікової політики підприємства необхідно підходити з усвідомленням відповідальності.

Список використаних джерел:

1. Васильєва Л.М. Сутність облікової політики, її значення і вимоги, які до неї пред'являються / Л.М. Васильєва // Ефективна економіка, 2013 – . Вип. 6. – С. 45-52.
2. Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» Закон від 16.07.1999 № 996-XIV (зі змінами та доповненнями) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/996-14>
3. Лучик. Г.М. Облікова політика як інструмент формування обліково-аналітичної інформації в управлінні / Г.М. Лучик// Ефективна економіка, 2015 – . Вип. 12. – С. 32-38.
4. Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку 1 — «Загальні вимоги до фінансової звітності» : наказ Міністерства фінансів України від 07.02.2013 р. № 73 (зі змінами та доповненнями) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.nau.ua>.
5. Нестеренко С. С. Сутність облікової політики, її значення і вимоги, проблеми формування та шляхи їх вирішення / С. С. Нестеренко // Економічні науки. Сер. : Облік і фінанси. – 2013. – Вип. 10(4). – С. 24-31.

МЕТОДИКА ОЦІНКИ РІВНЯ ВЗАЄМОДІЇ ПІДПРИЄМСТВ ВОДОПОСТАЧАННЯ ТА ВОДОВІДВЕДЕННЯ ІЗ ГРУПАМИ ЗАЦІКАВЛЕНИХ ОСІБ

***Конопліна О. О.,** асистент, **Мізік Ю. І.,** канд.екон.наук, доцент,
Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова*

У системі управління підприємств водопостачання та водовідведення (ПВВ) важливе місце займають процеси взаємодії із зацікавленими сторонами, які впливають як на діяльність суб'єктів господарювання та формування ділової репутації, так і на їх ефективність та результативність функціонування. Тому об'єктивною потребою ефективного управління підприємствами є розробка напрямів взаємодії із зацікавленими особами, визначення їх характеристик, видів, особливостей функціонування, ступеню і методів впливу на діяльність підприємств.

Підприємства водопостачання та водовідведення взаємодіють із різними групами та індивідами, вплив яких необхідно враховувати при реалізації стратегії управління діловою репутацією. А отже, показники рівня взаємодії повинні бути визначені та оцінені.

Питанням взаємодії підприємств із зацікавленими особами присвячені праці Дж. Блеіра і М. Фотлера, А. Зуба, Г. Даулінга, Д. Ньюбоулді та Д. Луффман, та ін..

Проте в існуючих наукових розробках відсутні єдині підходи до оцінки рівня взаємодії за кожною групою зацікавлених осіб підприємств.